

MEKSYK, 3-8 (Pat) — A czkol
tek prezydent Calles odrzucił pro
wzięcie biskupów katolickich zmie
ajacą do rozstrzygnięcia zatargu
miedzy państwem i kościołem w dro
cie plebiscytu, niemniej jednak do
szają z kompetentnych źródeł, że
stały zapoczątkowane wstępne na
dziej mające na celu przygotowanie
zpośród niej choć nieoficjalnej kon
ferencji miedzy prokuratorem gene
ralnym Ortega i jednym z wybitnych
prawników.

MASONERJA.

Od czasu przewrotu majowego coraz więcej czyta się i słyszy, że w obecnych kręgach rządowych wielką rolę odgrywa organizacja wolnomularska czyli masońska, że nawet poszczególne członkowie obecnego Rządu są jej czynnymi czy biernymi członkami, że szczególną opieką otacza masoneria naszą politykę zagraniczną, że skutkiem swych koneksyj obecny Rząd w wielu swych posunięciach jest zależny od masońskich międzynarodówek, a zwłaszcza od mającej wielki wpływ na obecną politykę angielską t. zw. loży szkockiej, że skutkiem tego zachodzi niebezpieczeństwo niezgodnego z interesem państwa i narodu polskiego podporządkowania polityki polskiej interesom międzynarodówek.

Bezprzecznie przeważna część tych przyrządzeń i poglądów jest prawdziwa i znajdzie swoje uzasadnienie. Sami nawet dość wybitni działacze z obozu t. zw. sanacji moralnej bez ogródek potwierdzają po szczególne wieści, nie kryjąc się z faktem należenia czy współdziałania z masonerją.

Pozatem sam fakt istnienia masonerji nie należy do legendy. W państwach zachodnich istnieją loże, posiadające swą adeptykę nawet w spisie abonentów telefonicznych. We Włoszech rząd Mussoliniego otoczył nawet walką z masonerją i pogubił jej wpływy, w tym celu przegłosował szereg nowych odpowiednich ustaw, którą parlament w końcu uchwalił.

Tradycja loży wolnomularskich jest starą, a rozwój ich najwspanialszy przypada na koniec XVIII i początek XIX stulecia. W czasie tym międzynarodowa masońska misja aże jawne była w Polsce: w Warszawie, w Krakowie, w Kielcach, w Czeremchowie itd. Należało do niej wielu wybitnych Polaków, a hasła jej obracały się około zagłębionego i przyswojonego do realnych stosunków programu rewolucji transatlantycznej.

Znawcą wielu jest dowód, że w zmie nionych formach i hasłach masonerja istnieje również obecnie i na ziemiach Polaki, że w jej nader skomplikowanej organizacji skupiają się głównie a na wtórnych stopniach podrzędni działacze t. zw. sanacji moralnej, a nie dalej jak wczoraj podda liśmy zakomunikowaną nam przez owakołowca sjęncę C. E. P. S. wiadomość o kongresie masonerji w Bukareszcie, na którym delegat polskiej masonerji poddał do wiadomości, że wolnomularstwo rozwinęło się w Polsce bardzo pomyślnie i z wolnomularstwa wywodzi członkowie obecnego Rządu.

Tę aże fakty muszą być wiadome opinii publicznej, jej mogła się orientować w obecnej sytuacji politycznej. Choćby nam narazie o ich stwierdzenie, przyczem wiadomości stał same nasuwają się, a przedewszystkiem stał, że pod hasłem pognebień polityki rodzimych wprowadzają się na teren naszego życia publicznego nowa partja, w rdzeniu swym głęboko zakonspirowana, choć mająca liczne odnogi i maski w wielu organizacjach jawnych, która są niejako przez zakonspirowanych działaczy lub niewiadomych swej roli pionków ekspozyturami masonerji.

Narazie stwierdzamy tylko, że w życiu naszym państwowym ster władzy spoczywa w dół w rękach partji, ponownie niedoświadczonej i działającej z ukrycia, że wreszcie w rządzie różnych międzynarodówek najruchliwiejsze w Polsce jest dość najmniej swą międzynarodowość reklamująca masonerja.

T. Op.

Czy jesteś członkiem
Polskiej Macierzy Szkolnej?

Walka rządu meksykańskiego z kosciołem katolickim.

Rozwój cywilizacji w Meksyku. — Czyja zasługa? — Masoneria w walce z kosciołem. — Rezultaty.

Wiadomości, które nadchodzą z Meksyku o przesładowaniu kościoła katolickiego i przeprowadzeniu brutalnymi metodami jego rozdzielenia od państwa wywołują urazę, oburzenie, ten widok, jeżeli się zestawia obywatelnie zasługi kościoła katolickiego poniesione dla podniesienia cywilizacji Meksyku.

Meksyk, kraj wielki i bardzo bogaty, państwo liczące dziś 16 milionów ludności, mnożące się szybko, zdolne, zdolne, jeżeli się rasy czerwonej, ze wszystkich jej warstw i wsieloni skłonnościach, z wrodzonym okrucieństwem, mściwością i skłonnością do zaciętego zwalczania się o lada co. Białych czystej krwi jest w Meksyku bardzo niewiele, po miastach przeważają kreole i metysy, mieszczcy, zaś wieś i góry są głównie ludami czystej krwi i mulatami. Wzrostko to razm składa się na wyrabianie się powoli arde meksykański, opierający się na dwóch wielkich kulturach, chrześcijańskiej i na tradycyj, może już czasem tylko podświadomych kultuzy indyjskiej, ale naród ten, choć dobrej rasy, bo mieszanej indyjsko hiszpańskiej krwi, nie jest jeszcze ani odczucie wychowywany, ani cywilizowany i bynajmniej nie porzucił się swych dikiich instynktów, skłonności i zabobonów.

Świadczą o tem rewolucje nie tylko czyste, ale — wbrew temu, co się opowiada w Europie — nadzwyczajne.

Coronistadorzy hiszpańscy w małym tylko stopniu przyczynili się do budowy nowoczesnej kultury meksykańskiej. Eksploatując — z pomocą metodami bardzo krwawymi — kraj i jego bogactwa, budowali głównie to, co było w bezpośrednim związku z eksploatacją i białwało ją. Względnie ideowe mało ich obchodziło. Na ludność patrzyli nieprzód jak na niewolników, potem jak na robotników.

Zupełnie inaczej postępował w Meksyku kościół rzymsko-katolicki i jego duchowieństwo. Księża nawracali czerwono-skórnych na wiarę chrześcijańską i w ten sposób i pisał kazali ich w ziemiosłach, wychowywali w zakonach, pracując tak

ustoiło, że wreszcie potrali te ponura i skryta rząd utwalić w wierze prawdziwej i uosobić mniej wroga dla nowej cywilizacji. W hiszpańskim Meksyku mają nie jedną piękną kartę. Oni badali wnętrza kraju, dawali jego opisy, oni wreszcie twierdzą o nim, że przy narodzie meksykańskim w jego walce o niepodległość. Względnie mało wie się o tem, że cywilizacja i kultura całej Ameryki Południowej jest dziełem kościoła rzymsko-katolickiego i jego duchowieństwa. Przyczyną to nawet masoń, najzwęższymi jego przeciwnikami.

Ten potężny wpływ kościoła był solą w oku masonerji, która dzięki swej konspiracyjnej organizacji, diabolicznym obrędom i materialistycznym dążeniom, coraz łatwiej zyskiwała zwolenników wśród inteligencji napół indyjskiej krwi. Wreszcie doszło do otwartego konfliktu i w roku 1859 uchwalono ustawę o rozdzieleniu kościoła i państwa. Mimo, że narazie nie wprowadzono jej w życie, relegowano zakony jezuitów i franciszkanów, co ustalo dopiero za rządów prezydenta Porfiria Diaz.

Alie wrogowie kościoła nie zakładali ręk, i oto podczas rewolucji 1917 r. znowu zaczęto się domagać rozdzielenia kościoła i państwa, wydalenia zakonników i księży oraz zakazu nauczania religii katolickiej w szkołach.

Wywołalo to silny odruch wśród ludności katolickiej, religijnej. Doszło do starć, nawet krwawych, padły ofiary. Rząd przetrwał, lecz w arzeżowaniu duchowych i wybitnych osobistości wyznacza rzymsko-katolickiego.

Masonerja może tryumfować. Odniosła pozorne zwycięstwo. Pozorne, aczkolwiek bowiem duchowieństwo opuszcza Meksyk, kościoły się zamykają — religijność wśród ludności — znaczenie się zmniejsza. Kościół rzymsko-katolicki przetrwał, ale jedno przesładowanie, przewycięży i to.

Stalin, Zinowiew, Trocki.

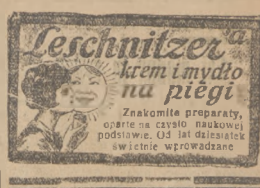
Współzaawodnicy trzech ambicji. — Stalin jako wyraz nacjonalistycznej polityki. — Marczena Zinowiewa o światowej rewolucji. — Ten trzech — Trocki o ambicjach Napoleona.

W rozgwiez kryzysu sowieckim, gdy trzy nazwiska rozbrzmiewają najgłośniej: Stalin, Zinowiew i Trocki. Są to trzy charakterystyczne, trzy ambicji i trzy programy, które walczą między sobą o przym.

Stalin, w przeszłości Józef Dzugaszewski, lat 49, syn włościanina z gub. tyllskiej, z zawodu buchalter, od roku 1906 organizator partji bolszewickiej, po rewolucji komisarz narodowości, twórca programu polityki narodowościowej bolszewickiej, organizator federacji sowieckiej, po śmierci Lenina razem z Zinowiewem i Kamieniewem członkiem triumwiratu, który rozdzielił partję a przez nią Rosję. Jedni nazywają go „cudownym” inai „żelaznym” Gruzinem. Jest wybitnym talentem organizacyjnym. Wykładał ogólnie nie wielkie. Zagnany z języków obcych i z polityki, był tylko raz w Moskwie, w roku 1908 najbliższym pomocnikiem Lenina, którego ani na krok nie odstępuje. Jest właściwie tylko drugorzędnym teoretykiem bolszewickim i agitator. Po rewolucji nie bierze udziału bezpośredniego w praktycznej robocie państwa-państwowego. Na ostatnim sesyjce komitetu trzech międzynarodówek, czyli t. zw. „Kominternu”, główne swoje zadanie upatrując w przygotowaniu rewolucji światowej. Po śmierci Lenina uważa się za najbardziej autorytatywnego wykładcę nauk marksizmu. Jako taki dąży do władzy nad

Jest gotów interesom chłopaków podporządkować wszystkie inne. W gruncie rzeczy jest nacjonalistą. W polityce zagran. reprezentuje czynnik nacjonalistyczny i imperialistyczny. W polityce wewnętrznej chce bronić przedewszystkiem interesów państwa, celów światowej rewolucji społecznej jedynie odkładając na później i traktując je raczej tylko teoretycznie. Realista polityczny i praktyk, uważa, że okres rewolucyjny skończył się definitywnie i że teraz zadaniem jedynym jest budowanie państwowego systemu politycznego i gospodarczego. Dlatego też zwalnia się gwałtownie przed Zinowiewa, typowego doktryniera, teoretyka.

Zinowiew, w rzeczywistości Mojżesz Gerson, syn Arona Radomyjski z różnymi pseudonimami „Szczegół”, „Zinowiew”, „Grigorjew”, „Apelbaum”, „Kamieniew”, urodzony lat 44, jest od roku 1908 najbliższym pomocnikiem Lenina, którego ani na krok nie odstępuje. Jest właściwie tylko drugorzędnym teoretykiem bolszewickim i agitator. Po rewolucji nie bierze udziału bezpośredniego w praktycznej robocie państwa-państwowego. Na ostatnim sesyjce komitetu trzech międzynarodówek, czyli t. zw. „Kominternu”, główne swoje zadanie upatrując w przygotowaniu rewolucji światowej. Po śmierci Lenina uważa się za najbardziej autorytatywnego wykładcę nauk marksizmu. Jako taki dąży do władzy nad

Wyszej. Jest internacjonalistą czystej wody. Rosja jest dla niego tylko stanowisko najłatwiej zdobytych podstaw do dalszego rewolucyjnego działania w całym świecie. Interesy ludu rosyjskiego muszą być podporządkowane interesom rewolucji światowej. Nie mogą się pogodzić z kierunkiem, reprezentowanym przez Stalina, zajął stanowisko opozycyjne, przechodząc ostatnio do otwartej walki na punkcie politycznym, starając sobie zjednać Trockiego, który zajmuje niewiaryczną, wyczułkając stanowisko.

Lew, syn Dawida Bronstein Trocki także „łowca”, „Janowski” i t. d., lat 49, syn bogatego właściciela dóbr Jarosław w gubernji chersońskiej, zdolny i wykształcony, zajmuje środek między Stalinem i Zinowiewem. W roku 1905 stał się na czele pierwszego związku delegatów robotniczych i włościańskich w Petersburgu. Lawrował i chadzał własnemu drogami między mieniszewikami a bolszewikami, nie wiążąc się ani z jednym ani z drugim. Wojna zaszła go w Paryżu. Stamtąd wydalono ułal się do Hiszpanji. Tam arezowany i po kilku dniach w więzieniu wygoniony, udał się do Kanady, rozwinął to propagandę rewolucyjną. W maju 1917 r. przyjechał do Rosji. Wskąpił natychmiast do sowietu i wkrótce przyjechał się do Lenina i stał się na czele organizacji bojowej, przygłowił — przeprowadził zamach na rząd Kierewskiego, udał się do Kanady, 27 listopada 1917 r. zdał bolszewikom władzę. Oddawał miast żywe zainteresowanie dla spraw wojennych i wojny. Jego energii i talentów organizacyjnemu zadowolając bolszewicy wszystkie swoje koleje zwycięstwa nad białymi armiami. Kołozaka, Denikina, Juczkowa i Władimira. Politycznie Trocki jest realistą i praktykiem, opierającym się na dyalektycznym stosowaniu nauk Marksa do rzeczywistości. Podziela nacjonalistyczne tendencje Stalina, a jako militanta, przywiązuje największe znaczenie do armii, gotów przysiąc jej wielkie chwale.

W każdym razie walka polityczna między trojcem jest wielką armią rosyjską, na której czele mogłby podbić Europę i narzucić jej system sowiecki. W zakresie polityki społecznej jest szczerzym wyznawcą Nepu, dochodzącym aż do marksizmu, zwolennikiem zasad demokratycznych i porównującym wszystkie inne państwa, przedewszystkiem socjalistycznymi. Rewolucja dla Rosji uważa także za skończoną i pragnie ją tylko rozszerzyć na Azję i Europę, łącząc ekspansję rewolucyjną z dążeniami imperialistycznymi rosyjskimi.

W walce Zinowiew ze Stalinem Trocki nie znajduje się w tym momencie do jednego i drugiego, obaj go bowiem przez pewien czas zwalcza. Nie odrzuca jednak oferty Zinowiewa zajęcia opozycyjnego stanowiska w stosunku do Stalina. Prawdopodobnie jest to faktyczny masow, celem uroczania i nabycia drogi do władzy. W każdym razie walka polityczna między trojcem jest wielką armią rosyjską, na której czele mogłby podbić Europę i narzucić jej system sowiecki.

Dziennik „Komunist” wychodzący z Ciarkowie zapowiada bezwzględnie walkę z opozycjonistami, pisząc: „Stronniczość dość jest niska i przekroczenie granic leninizmu i trockizmu nie da się złapać na widkie lewyjony fraz. Tych, którzy tego nie chcą zrozumieć, spotkać może wielki zawód, gdyż stać się oni mogą generalami bez armji. A wówczas — zdaniem „Komunisty” — niczemby się nie różnili od rozmaitych grup emigracji rosyjskiej oraz od starej rosyjskiej socjaldemokracji.

Tymczasem wszyscy trzej ambicji wodzowie komunizmu rosyjskiego, w trzech jego formach, starają sobie pozyskać wojsko,

Est modus in rebus.

Drwiący uśmiech p. Wekslera.

Eksport węgla zagranicę.

W dalszym ciągu konferencji Ministerjum wyjaśniło co zamierza uczynić aby zwiększyć ilość wozłarak i regulować naładowanie według siłpności wykładowczej.

Kronika Zagłębia.

Sprawa rewizji płac.

cia kapłaństwa mojego złożyli życzenia,
lub przyczynili się w jakikolwiek sposób
do uświetnienia tej uroczystości, składał
najserdeczniejsze, staropolskie „Bóg za-
płać”.

Ks. K. Mazurkiewicz.

